

KALMARS JÄGARINNOR

TOVE FOLKESSON

WEYLER

TOVE FOLKESSON

KALMARS JÄGARINNOR

WEYLER

ISBN 9789187347535

© Tove Folkesson

Omslag & formgivning Elsa Wohlfahrt Larsson
Svante Weyler Bokförlag AB, Stockholm 2013

www.weylerforlag.se

Vi andas andas och jag vet inte längre var du börjar och jag slutar.

JENNAS KILLE HADE blivit utslängd hemifrån. Det var tidig höst, eller kanske sen sommar. Träden strödde gula löv över cykelvägarna och luften var mjuk och lätt att andas. Johans plastpappa var advokat i Kalmar och gillade inte att den nya sonen skolkade, luktade marijuanarök och hängde ut halva nätterna. Slängde ut Johan till oss på gatan bara, pang bom.

Villatomten blåste upp sig, prunkade.

Men gatan låg stilla. Den var en blänkande portal till någonting annat. Stadens nattrytm, en svängande böljande ljuden. Oroväckande läten, hastiga hostningar. Moppesus.

Johan satt väl inte i sjön direkt, Jenna kunde ju ha honom hos sig så länge. Men ändå, taskigt.

Plastpappan rökte cigarr på altanen så länge.

Dagens Industri frasade i hörnen.

Johan var visserligen van vid bråk, men att det skulle gå så här långt hade han inte räknat med. Han var nästan aldrig hemma, men behövde ändå någonstans att ta vägen. Slänga in väskan, söka skydd. Det var tonåren som låg och rev i sömnen. Drömmarna.

– Fan.

Vi skulle göra vårt allra bästa för att muntra upp Johan och gick till Greken på Esplanaden och köpte sockerkaksbottnar för *halva pris*. Sedan samlades vi hemma hos Linden, gjorde en halvklotsformad tårta med orange grädde (röd och gul karamellfärg blandad) och ringlade över möret nästan svart chokladsås.

Det var ena halvan av en basketboll.

Visst. Grädde smetade samman skapelsen, vi skar stora bitar, slickade oss om överläpparna och smackade. Den var snygg ju. Satt med våra kaffekoppar i Lindens kök och sedan ute på balkongen med långa cigaretter i mungiporna. Alla bjöd Johan, på fimpen eller en hel cigarett om han ville ha det.

Linden frågade om man kunde hjälpa till med något?

Hennes mamma kom hem vid niotiden, helt blek i ansiktet, vi förstod att vi måste gå. Tog cyklar till Jenna istället, där fick man röka inomhus. I skinnsoffan där alla fick plats om man klämde ihop sig.

Johan blev rörd och lite förlägen av vårt engagemang, han tillhörde såklart inte Kalmars Jägarinnor men han var Jennas kille och vi tyckte alla om Johan.

Han hade bruna sammetsögon och spelade i A-laget, KFUM Kalmar Basket.

SJU ORD SVÄVADE ovanför våra huvuden, som gloriösa, som ett mantra. De låg i vars och ens handväskor,
satt inpräntade under skosulorna, var nedtecknade på originalspråk med spritpenna på Suddens armar

Mantrat.

Sammanfattningen av den tid vi levde i.

Den svarta skinnsoffan hos Jennas mamma. Förfest, sminkväskor, päroncider på bruna flaskor. H
vi rytmiskt och lockande trädde upp förväntningarna på kvällen längs en genomskinlig tråd.

Jenna var överlägsen på att lägga partymake med bara en liten puderdosespegel som referens.

Liten, suddig, men jävligt snygg.

Vi skulle ta över världen, eller åtminstone Kalmar (med omnejd).

Jägarinnorna såg på varandra och torkade bort det svarta som hamnat under ögat på den andra. S
att livet är ju kort. Sa livet är till för att levas. När alla andra sov, med mascaran från H&M rinnande
längs kinderna. Tillbaka hemma i Jennas mammas skinnsoffa med nya historier att berätta för våra
barnbarn inristade i huden.

Jenna blinkade och sa att det inte gjorde något. Allt var bara på skoj. Hon tog min handled och v
om den, ville inte släppa men inte heller komma nära. Soffan var klabbig och varm, ingen orkade
sig upp och hem.

Mantrat klingade nästan högtidligt i sin enkelhet.

Man kan aldrig ha för mycket ögonskugga.

Man kan aldrig ha för mycket ögonskugga.

MAN TOG AV VID övergångsstället och svängde ned mot järnvägen, plingade rakt ut i luften ut
anledning och väntade på att Jossan skulle hinna i kapp.

– Hallå, vi är sena!

Hon trampade för allt hon var värd, svetten sved i ansiktet, hårstråna klubbade fast och tofsen slo
som ett brännbollstrå i luften, blonda tjejsvingar. Den viftade bort knott och annat som ville sätta s
på hornhinnan. Förmörka sikten, ingen av oss hade tid med det.

– Jag kommer förihelvete!

Vi var sena, alltid sena, det gjorde inget. Det var den där kicken man ville åt. Flåset. Nu jävlar.

Asfalten övergick i kullersten. Stadskärnan var gjord av tålmod och mäktiga män. Våra cykl
rullade in i stället lika enkelt som det gick att dra handen genom håret.

Det var samling i Mittan som vanligt, korsningen mellan Kaggensgatan och Storgatan. Jag o
Jossan snabbade på stegen och anslöt ljudlöst till klungan i svarta klackar.

– PILEN!

Alla jägarinnorna flyttade sig blixtnabbt ut i position, till ett spetsigt V. Precis som flyttfåglarn
bytte vi ledare men formen var alltid samma. *PILEN!* En decimeter ovanför mark, ständigt. Svävande

Sammetslent. Utan friktion alldeles. Som gilettebenen i reklamen.

Kalmars Jägarinnor skar genom skaran av slöshoppande mammor och stirrögda gymnasieeleve
glo på något annat förihelvete. Alla visste vart det bar av, det var inget att prata om, vi fnittrade oc
samlades i klump igen. Pilen, vems jävla idé var det? Jennas säkert, störda idéer var alltid Jennas. V
skrattade åt Linden som hade fått en ny jacka från Maxi. Med dragsko. Hon såg ut lite som en rikt
fågel i den. Särskilt om man drog åt snöret i midjan. Det var lätt att komma åt fast hon vred sig oc
bad en dra åt helvete. Hon kunde inte skicka en dit i alla fall, så vi retades med henne en stund.

– För faaan!

Linden kunde aldrig vara arg länge. Men hon gick tre steg framför, hela vägen till fiket.

Det var dit vi var på väg. Till kaffekoppar och Marlboro Lights på Konditori Fiesta.

– Plingeling!

Dörrklockan slamrade mot glasdörren. Vita slingor dansade i halvskummet, skar luften, randig a
solsken. Impregnerade de ljusgröna sofforna med sin doft. Avgaser.

Stället var totalt sönderrökt. Alla gillade Fiesta.

Kalmars Jägarinnor var vana besökare, hade namnen intatuerade under bordsdukarna, rev sönd
servetter och visste var toalettnyckeln hängde. Pratade om någonting smarrigt som hade hänt p
Sandra i helgen, om Jennas sattatyng-cykelkedja som alltid hoppade, hennes försök att lägga tillbal
den och oljan på händerna som inte gick att få bort. Det vita håret på Jenna hade blivit illa tilltygat a
hemmablondering och lyste som ett colgatesmil i vinden. Hon såg ned i urringningen och fiskade up
en nyckel att låsa upp staden med.

Vi pratade om lärare och nationella prov. Kafkauppsatsen som tog hela terminen att göra, de
boken var lång som ett distanslopp. Och tråkig så in i *hel-ve-te*.

Hennes mamma var tydligt upprörd över hemmablonderingen, hon tyckte inte om att Jenn
förstörde det långa hon sparat på så länge. Mamman tyckte inte heller om att Jenna var med oc
spelade fotboll på gympan – man fick fula ärr på benen. Vi pratade om det och Jenna berättade om e
ny film som vi skulle se tillsammans många gånger sedan. Kids. Med en trettonårig tjej som ha
långa flätor och var sexig när hon åt vattenmelon, det rann ned mellan bröstet sa killarna och drog up
brallorna lite halvhjärtat och klapprade vidare på sina bräddor längs gatan. Äckliga Telly med skev
tänder och HIV våldtog vattenmelontjejen medan hon däckade på slutet.

Men mest av allt ägnade vi oss åt att enas om alla andra tjejer i Kalmars totala värdelöshet.

Evighetslånga eftermiddagar med gratis påtår satt vi och hackade upp dessa till utseendet perfekta tjejer i småbitar. Släpade ut dem på stora plastskärbrädor och satte under strålkastarbelysning. Synas sömmarna, skrattade skadeglatt. Döpte dem till olika trevliga smeknamn.

Strumpbyxan. Heleen med handen och Sofia Senil.

Fula och tråkiga var de.

Spelade alltid handboll och bodde med båda föräldrarna i villor utanför stan.

En av dem var *aningen* överviktig och kallades därför *Solen*. Jenna vred sina tjocka guldringar att de blixtrade när hon hävdade att *hon är ju stor som ett helt solsystem*. Jenna hade gammaldags händer, stora med långa fingrar på. Hon slog ut med dem, urskuldande, hetsigt.

– Det är sant!

Solen fick av misstag höra att vi kallade henne för det och kom fram till Sudden på Sandra, trängde sig nära intill.

– Varför kallar ni mig för Solen för?!

Hon skrek i örat. Glänsande hår som fixerats med spray faller fram, kinder snuddar, små fjun möter. Inklämda mellan pelare och ståbord av metall. Avspolningsbara ytor. Dansmusiken trycker på i flera hundra decibel. Solen var ganska upprörd och rätt stor. Men Sudden, som man alltid kunde lita på, lovar bara sitt allra falskaste jägarinneleende och bedyrade:

– Det är för att du alltid är så glad, Solen!

Sedan ritade hon ett leende med båda armarna och backade rakt in i folkmassan. Det vita spaghettilinnet lyste fluoriserande en stund, huvudet lade sig på sned och hennes vassa ansikte suddades ut mot bakgrunden av tonåriga armar och ben. Basvolym.

Solen hade två vapendragare.

Jannike Danielsson hade blivit framröstad till Stagneliuskolans Lucia -97, hon spelade handboll och hade hela fotbollsklassen efter sig på fritiden.

KJ kallade henne för *Månen*.

Jenna sa att hon hade ett platt ansikte som var stort och runt som en månes. Hon tyckte att Jannike liknade en sådan där papplykta man hänger upp i taket när det ska bli kräftska.

Glad och med äppelkinder!

Ingen var sen att hänga på.

Månen och Solen. Ha!

Deras tredje kompis var både liten och smal. Dessutom snygg.

Hon fick heta *Lill-kuken*.

Jägarinnorna hade en tävling i att försöka spotta tugggummi i hårsvallet på henne utan att någon märkte, eller att råka tända en tändare under de blonda lockarna just när hon skred förbi på sin klackar. Klick, klack.

Titta upp i himlen, blåsa ut rök.

Molnen, de vita, som speglas i blicken. *Inte skulle väl jag?*

Fritt seglande moln. Hornhinnan glänste.

Samhällsprogrammet vandrande pinnar i Filippa K-hipsters, klackstövletter och vippande hästsvans var Stagneliuskolans i Kalmars signum. De var maskotar för den framtida välfärden och hela stadens stolthet. *Puderluder* kallades de rent allmänt, men det var egentligen inte särskilt sant. De allra flesta av puderludren var präktigare än de präktigaste frikyrkoungdomar. Slätkammade. Renrakad. Luktagottdoftande. Lovande blivande kvinnor.

De var vackra var de.

Vi hatade dem ändå.

Under eken, i skuggan på andra sidan skolgården, satt killarna och rökte sina smala cigaretter med
kisande blick.

Lika bra att sitta tills de stängde, dra i trådarna på den gröna soffan som spruckit i kanten. Överdrag luktade inte bara rök utan också svagt av något annat. Tyg och gammalt damm. Om man kom nära.

På bordet låg pyramider av cigarettpaket, Marlboro Lights, alltid. Det var bara Linden som envisades med sina vita Prince. *Ofattbart*. Hon tog upp en och luktade, lade ned i paketet igen, smorde händerna med Atrix handkräm. Hon kunde inte leva utan sina Prince och Atrix, doften av henne var ett smycke. När hon smällde igen locket kom långa pärlband av svordomar. Sudden fnissade. Läpparna fortsatte röra sig men inga ljud kom. Sudden knycklade ihop en servett och kastade i ansiktet på henne. Men Linden kastade bara tillbaka en smal blick, knep ihop läpparna och lade ned handkrämen i väskan igen.

– Det är faktiskt inget kul! Min mamma har cancer.

Jenna, som alltid visste saker före alla andra, rättade:

– Det är inte säkert, de skulle göra en ny röntgen. Det gjorde de på min mamma också. Mammografi.

Hon tog en cigg ur Lindens paket och rynkade på näsan åt lukten. Lindens ögonbryn rörde sig snabbt upp och ned. Sudden vecklade upp servetten hon nyss kastat.

Det var vanlig eftermiddag på Fiesta. Vi rökte, drack påtårar så att händerna darrade och frågade om fimpen.

Tyckte att Kalmar var en tråkig stad.

Tyckte att det borde hända något snart.

Jag lutade huvudet bakåt och tittade i taket. Kände kanten av soffans ryggstöd skära in, även där inklätt i det ljusgröna tyget med nötta blommor. Kände rädslan från Linden grabba tag och kasta runt oss i en ordlös värld av stål och jämmer, kände Jossans parfym slå upp från bröstkorgen. Hon hade sprutat på mig innan vi åkte. Sagt handlederna, bakom öronen och uringningen. Jenna, historiemästaren, the queen, tog ordet. Hon hade lyckats snappa upp ett samtal mellan Lill-kuken och Månen i klassrummet och berättade sakligt med knotiga händer i luften:

Lill-kuken rättar till frisyren. Drar i tofsen för att få med precis allt. Inget fick stå upp eller svälja ut, särskilt inte den där vågen som bildades ovanför om man inte lyckats få hårbandet att strama ordentligt.

Lill-kuken som klappar försiktigt över huvudet och vänder sig mot Månen:

– Har jag en bubbla i huvudet?

Månen som spärrar upp ögonen:

– Nej.

Stryker oroligt över sitt blonda.

– Har jag en bubbla i huvudet?

Suddens svarta hår var kort som en monchichis och hon fingrade försiktigt över det med sina pianofingrar.

– *Har jag en bubbla i huvudet?*

Jenna borstade vilt över sitt vita.

– *Nej ... Har jag en bubbla i huvudet?*

Hahahahaha.

Hahahahaha.

Suddens rangliga kropp rörde sig som tryckvågor när hon skrattade, alltid med den stora munnen vidöppet läge.

Hennes frisyra fick henne att likna en varelse av något slag, inte tjej, som Jenna med de etappklippta håret, hon hade liksom neonfärger under huden, Sudden. Inte bara i kläderna, men också

vida byxor med ränder av lysrör i sidan.

Eftersom hår var något närmast heligt för kalmaritflickor i de övre tonåren kunde man kanske försöka efterskalvet den gången Sudden råkade *slita loss* en tuss från Jannike Danielssons mjuklockiga.

Hon hade egentligen bara tänkt dunka huvudet i trottoaren litegrann. Det var Valborg och mörkt i Stadsparken. Sudden var på dåligt humör redan innan och så hade hon druckit sprit. Alla visste att Sudden *skulle inte* dricka sprit. Hennes korta frisyra stod rakt upp och den långa kroppen svajade i höfterna gav vika då och då. Ögonen smalnade av och såg sig om efter något att spetsa.

Och Jannike, Månen, hon var en sådan där präktig hästsvanstjej med villa och två föräldrar i Lindsdal. *Finky!* En sådan som det ändå var rätt åt.

Hon låg på marken och var förbannad och tunnhårig efteråt. Med ansiktet kvar i asfalten. Snart skulle en buss komma och kanske köra över henne, Jenna sprang bort och kollade tidtabellen, men det var tjugo minuter kvar så hon kom undan.

Det blev rätt mycket snack om den där hårtussen efteråt.

Men jägarinnorna gick raka genom korridorerna och längs Kaggensgatan. Förbi Holmgrens dolda skejtarna alltid satt. *Titta inte in genom fönstret!* Rörde sig fritt och utan skam mellan H&M och Fiestan. (För att gå snyggt i höga klackar måste man fokusera på att sätta ned hälarna först och luta sig lite bakåt. Absolut inte framåt.) (Jenna var överlägsen på det.) *Titta inte in, de kollar nu.* Kalmar var en liten stad. Visste en, visste alla. KJ var en utrotningshotad stam i ett ljusblått villaområde. Hur hamnat där visste ingen.

Jannike Danielsson hade i vilket fall jätteutstående ögon. Det höll alla med om. Hennes ny smeknamn var *Popsicleöga*.

På andra sidan bordet sitter Stickan. Hon sitter där hon alltid har suttit.

Stilla, nästan orörlig. Ögonen är vakna bara.

Hennes andetag, oförändrad rytm.

Innan allt hände hade jag i alla fall en chans att dra mig ur. Skaka av er och rida vidare på lätt cykelstyren.

Nu rullar jägarinnornas språk ur mig, jag har ingenstans att gömma undan orden.

De lyser kolsvarta.

Lämnar mjuka spår i asfalten.

Taklampan fortsätter att surra.

Radion har tagit över ljudrymden nästan helt och osthyveln ligger begagnad på sin skärbräda.

Stickan har klätt in skärbrädan i aluminiumfolie, varför vet ingen, men hon har det och så har det alltid varit.

Jag tuggar på en bit ost. Den smakar inte mycket.

Sälta.

Vindar från havet.

VISSA SA ATT SUDDEN gjorde sådant där bara för att få uppmärksamhet.

~~En kväll försvann hon när vi satt och drack hemgjort vin i ett vindskydd ute på Svartö. Det var fredag i september. Diskbänkskalla händer kupade sig runt munnarna och vi skrek:~~

– Sudden!

Hon gick rakt ut i vattnet bara, ett steg i taget, tills vattenytan nådde hakan. Glitter på ytan. Nattsvart himmel, nattsvart hav. Ett steg till. Benen domnar. Kläderna är tunga, de drar nedåt. Vad är himmel, vad är hav. Ett steg till. Fötterna glider i sidled, sätter stenar i rörelse. Strömvirvel. Vilt kall och strålar av gråt.

Ett steg till. Glitter på ytan.

Till slut fick väl Jenna syn på henne. Skrek och tvingade Sudden att vända om. Det blev rabalder. Sudden grät och var full. Fick låna en tröja av en av killarna. Så jävla onödigt.

– Bara för att få uppmärksamhet, suckade alla.

Sedan åkte vi in till McDonalds. Satt och kastade saltgurka från cheeseburgarna på väggen. *Kan det verkligen vara värt att kliva rakt ut i en iskall, nattsvart havsvik, bara för att få lite uppmärksamhet?* Den fastnade. Suddens föräldrar hade tröttnat på att få hem sin dotter som ett paket i natten. Vi höll koll på ögonrörelserna på henne och lät levern arbeta i fred. Det var Jennas mammas hemgjorda vin. Överjäst och stulet. I jägarinnefolkmun senare kallat ambulansvinet. Sudden låg raklång med armarna över bordet. Spydde ljudlöst ur ena mungipan. *Vad är uppmärksamhet? Är det samma som kärlek?* Blev utskällda och utslängda, fick sitta på trappan till Biostaden och vänta på att Jossan hade hängt klart med Jesper Sundén.

Om inte kärlek är samma som uppmärksamhet, vad är då kärlek?

Jesper Sundén var en av de bästa skejtarna i Kalmar. Vi kysstes en gång. Det var på skolavslutningen i slutet av nian. Jag hade kort vit klänning och nylonstrumpbyxor. Ganska fin ser man, när man tittar på kortet. Jag sitter i Jespers knä och han håller ena handen om mig och den andra om en folkölsburk. Jag ser honom lycklig ut att man blir bländad. Hade kortet i ytterfacket på min Eastpäckväska (tillsammans med nian, slutbetyg, småpengar, en tub läppglans och lite annat viktigt) hela den sommaren. Tänkte att jag kanske borde ringa, man kunde väl nästan säga att man var tillsammans om man hade kysst varandra ute bland folk. Jespersalivsmak i munnen och röda märken på huden. Han var bomullsmjuk och varmt på samma gång. Surrandet av flugor och värmeböljan drog mig in i en känsla så svällande att det gick att måla med den på vitt papper, få att fästa och klibba fast bilder av kärlek, något jag sett på teven. Sårbar vilja, en äkthet och känslig kamp. Ögon som var blöta inuti, inte bara på ytan. Något slag av skimmer. Jag kände en syrlig pärla i min bröstorg.

Flera månader. Det var den sista sommaren under mammas och pappas vingar. Vi fyra, på en väderbitet stycke sandjord. I stugan vid världens slut. Mammas stråhatt och pappa med båtarna och blå Pripps bakom huset halva nätterna igenom. Våra ängar och åkrar och stränder och livet som rusar genom kroppen när man såg ut över horisonten, den blå och skiftande. Men Öland var tråkigt och soltorrt, Stikkan med sina korsord och radiokanaler. Serietidningar och gamla kojor. Jag ville tillbaka till jägarinnorna och de gåshudiga nätterna på stan.

Kom hem sedan, sprickfärdig av längtan.

Mötte Jesper på Storgatan en regnig kväll. Det var augusti, Kalmar Dansar och Ler. Han hade en röd jacka med luvan uppdragen, så vacker att hjärtat nästan sprängdes och rann ut i blodet. Jag höll kvar blicken på honom fast min kropp darrade. Han fick syn på mig tvärs över kullerstensgatan. Tittade åt andra hållet.

Stannar till en sekund. Dör sedan.

Jag satt på den kalla stenen, gjord av många småstenar, ihopgrejade på något vis och sedan sågade till trappsteg, väntade på att Jossan skulle hångla klart. Drack lite från petflaskan vi släpat med till stad. Kände urinvägsbakterierna komma krypande genom tyget i jeansen, lutade huvudet mot Lindens axel. Linden var ofarlig på det sättet. Jenna satt med en tändare och glödde in bokstäver i plasten på reklamen för Biostaden, stjärnorna och strecken smälte. Båda visste att Jossans blonda hår skulle kunna dra in vilken kille som helst i en mörk gränd för lite slabbigt hångel. Hon sa det till mig.

– Trodde du han var kär i dig eller?

Jag sa inget, det svarta från havet sköljde över och in. En förstelning spred sig från tungan och nedåt.

– Men hon kunde vänta lite mer än typ två veckor innan hon börjar hålla på och gå fram till honorna på Mackedonken.

Jenna brände med en tändare under Lindens skosulor. Hon vaknade till, tog upp en Prince, och bjöd mig. Vi drog i oss rök som var så full av kemikalier att känslorna suddades ut lite, varm och mjuk kom den ut ur munnen. Jenna tog fram en t-shirt ur Jossans väska. Hon satte den på GB-gubben utanför kiosken. Det var Jossans, den rosa med Championmärke, vi eldade lite i kanterna, ritade lösbröst med snor på den.

Jennas ögon var svart lysande och sundet hördes i form av måsar, tung bränning och oändlighet, Linden kom ett skratt. Vi bara lekte att vi eldade upp GB-gubben. Lekte att den fick brandlarmet att tjuta en stund och sedan lugna sig. Fnittrade åt den svarta, smälta högen av plast som luktade sjukdom. Lade oss på rygg i kylan igen. Skickade ringar av rök mot taket i gallerian. Ruskade på Sudden var tredje minut så hon inte skulle bli medvetslös.

När Jossan hade hånglat klart fimpade vi på Biostadstrappan. Hon slängde med sitt hår som en handbollstjej nästan, redde ut de ljusa topparna med fingerkammen. En introvert stolthet spred sig inifrån och över ansiktet. De stora ögonlocken föll ned över havsirisarna. Åkte upp igen. Snåla vindrutetorkare av hårstrån och mascara. Inga tårar rann, fast vinden blåste som den alltid gör i Kalmar. Glans av trötthet och något annat.

Väskor och däckade jägarinnor samlades ihop, allting började röra på sig. Vi skulle hem till Jenna och den svarta skinnsoffan, hennes mamma jobbade natt. Sudden var svårast att få liv i, Linden fick bjuda på vin från petflaskan vi släpade runt på för att få igång henne igen. Tröjan var helt smutsig och blöta löv, luktade sumpig sjö. Hon skulle prompt cykla till Jenna. Kroppen vajade mer oroväckande än vanligt.

Cyklar skallrade och stöd gick av.

Asfalt blänkte upp i ansiktet och fick hårstråna att lysa kring pannorna på oss. Fotsulor ömmade skorna hade blivit alldeles för små. Strumpläst, tubsockan som dalar. Benen rör sig för att de vet att de måste. Mot hållplatsen där man kan stå och titta på en söndergnagd tabell (vädret, klåfingrigheter) och inse att ok, det går. En kvart kvar.

Vi andra tog nattbussen. Stod och höll i en gul och handsvettsimpregnerad stång. Jossans hår trasslade in sig i mitt, som såg mörkt ut mot hennes ljusblonda. Fordonet skakade. Fulla människor och avgasandedräkter spydde syra i luftrummet, det lilla som fanns kvar att andas av. Helg, helg, och värmen från en främmande kropp med jacka. Fötter som är kalla. Tramp, tramp.

Jesper hade sagt till Jossan att hon hade snygga bröst.

Jossan hade enorma bröst.

Jag var redan död där inne, så det spelade egentligen ingen roll.

Om inte uppmärksamhet är samma som kärlek, vad är då kärlek?

Vi snubblade in hos Jenna och slog på alla lampor, stereoapparater, Sudden skramlade in och skre

– Var e vinet Lindkvist?

Järnvägsvrål.

Linden hade trott att hon var kingen hela bussturen. Druckit stora klunkar rödvin och slagit takt med pekfingret i luften. Lekt Ledin med luftgitarren på magen. Slagit vad med allt och alla, känt lu under vingarna och svurit sina haranger i sluddrigare och sluddrigare tempo. Hoppat av vid samma hållplats som oss, det var Jenna helt säker på. Men nu!

Vi gick ut i natten, stampade stigen upp mot stora vägen, ropade över gräsmattor och in i skogsdungar. Det var tyst och avslaget, ingen reagerade, luften slöt tätt om stan och vi satte oss i moltysta vid hållplatsen, Sudden snyftade. Vi gick hem igen med henne mellan oss, det är säkert ingen fara, men Linden hade fått i sig jädrigt mycket av ambulansvinet. Vi kom tillbaka i ljusningen, såg en klacksko med avtrampad klack i rabatten, följde spåren över staketet och ut på andra sidan häckan. Där låg hon med ansiktet i gräsmattan, jord i munnen.

– Fan, skärp dig Lindkvist!!

Hon rörde sig inte, hon var död! Alla sprang upp till huset och ringde 112. De sa att man måste vara försiktig med nödnumret, inte ropa hej! Men Sudden klämde i och skrek in i membranet att fan måste fatta: Linden är död! Slog luren i väggen och Jossan och Jenna asgarvade. Spottet yrde om henne.

– Ni måste lyssna, ropade Sudden in i telefonen som inte funkade längre, och Jenna tog luren från hallen, vässade stämbanden, blev nykter på en gång lät det som.

De fattade och kom med en ambu. Skyfflade upp Linden och körde henne till sjukan. Hon kräkt inte, var bara helt plakat. Ögonlocken vek sig. Fräknarna på huden vidgades och slöts.

Kantrimmad, orkeslös.

Föräldrarna blev ditringda förstås.

Det hade gått lite för långt i helgen. Alla var överens om det. Linden hittad medvetslös på en gräsmatta med 3,2 promille i blodet. Kall och vilse, 112 tut tut.

Alla kände att det var dags att lugna ned sig lite.

Vi tog med bara läsk och inga killar och åkte till Jennas familjs hus i de småländska skogarna. Med en limpå vita Prince som vi splittat på till Linden, hennes mamma hade precis fått besked om att det var en elakartad tumör. Vi satt på uteplatsen med fötterna på bordet, pratade om vad läkarna sagt om prognoser. Linden grät kanske, jag minns inte om hon gjorde det.

– Vi måste hålla ihop, sa Jenna och spände ögonen i oss, en i taget.

Det blev bara tydligare och tydligare. Jenna tittade särskilt på mig och Jossan. Interna stridigheter fick vi dra åt helvete med. Nu var Lindens mamma sjuk.

Några fåglar cirkulerade över huset, de letade efter en plats att landa på. Stannade till och dök mot marknocken, nöjde sig där några sekunder, men gav vika igen. Gled ljudlöst iväg över de tysta tunggranarna.

Fröet till det som skulle bli KJ, Kalmars Jägarinnor – vida berömda över hela Kalmar (med omnejd), var egentligen OK – Oskuldsklubben. Målet med OK var att alla medlemmar skulle gå till klubben och därmed förvandlas till hedersmedlemmar.

Vi samlades uppe på höskullen i stallet för att hålla våra möten. I en gul skrivbok nedtecknad dagordning, närvaro, frågor att ta upp, uppdatering av de viktiga listorna – hur prognoserna för utträdet ur klubben såg ut. Boken luktade hö och bläckpenna, i den redogjordes för de viktigaste händelserna. Vem som dansat med vem. Om någon hånglat, bjudit upp. Mr Vain pumpade, bläckkormar på de vita

sidorna.

Oskulden bultade i en som en galning. Skulle jag bli sist, skulle det bli Linden, eller vem? Man måste vara snygg och framfusig. Jenna var båda och jag var inget.

I den gula anteckningsboken fanns utrymme för annat också. Mina föräldrar som kanske skulle skiljas, Jennas pappa hade börjat gömma ölburkar ute i garaget, blixtnedslagen och de mörka molnen hoten.

Bråk, bråk. Hemma, i skolan.

Allt togs upp i den gula skrivboken.

Vi hjälptes åt att bära varandras liv, där det var tungt att bära själva. Det var nolltolerans på att försöka hålla saker för sig själv, personlig integritet innebar ett hot mot sammanhållningen. Vi gick mot kallare tider nu, ingen pratade om det, men det gällde att hålla ihop. Alla visste det. Och respekterade det tyst.

Mötena var en förkromad krok att hänga upp livet på en stund. Ingenting skulle vara för alltid men det visste vi inte då, livet var fortfarande ett oändligt hål i en redan tom världsrymd, greppbarheten långt borta att Farbror Melkers spiskroksstrategi kändes rimlig.

Håll hårt i något, skitsamma i vad.

Håll hårt och blunda.

Alla jägarinnorna letade efter kort som låg utspridda i sommarhuset i hopp om att få ihop till en kortlek, Linden ville spela Bluffstopp, men ingen hade lust att vara med egentligen, hon var en jäkla dålig förlorare. Vinnarskallen satt som en smäck på hennes svanlika hals. Hon stod och sorterade, underkäken bet så hårt i överkäken att hon måste ha bettskena, kindmusklerna spelade.

Sudden ställde upp en stund till slut, men klockan åtta började Expedition Robinson.

Alla satt klistrade. Vi följde Herman, Susanne och Jochen, såg deras rödblanka ansikten tala ut från basthyddan, rakt in i en osynlig kamera. Vanliga människor. Jägarinnorna dignade över sommarstugesofforna och rann ut på trägolvet i klasar. *Jag vet inte längre var du börjar och jag slutar.* Det var där vi fick höra Jochen yttra sitt legendariska:

– Nu rycker det i baguetten.

Skrattade så vi skrek, sprack upp i kakafoni!

Nytt uttryck till KJ-språklexikonet. *Det pirrar i muffinsen.*

Mycket användbart. Tack SVT och Strix.

Tack Jochen.

Fiesta var oförändrat när vi kom hem. Men killarna från rugbylaget på Stagneliuskolan satt på plats så vi fick omringa bordet intill. Rycka i sofftrådarna och se oss omkring. *Strået* som Lill-Kukon varit tillsammans med flirtade med Linden av alla människor.

– Ska ni på Sandra? frågade han och drog upp dragkedjan på Peak Performance-jackan.

Det fick räcka med den lugna helgen för ett tag.

DET PIRRADE I ALLAS muffinsar, på fredagen var det 16–18 år på Sandra. Hela Kalmar (med omnejd) skulle vara där.

Räkna matte, räkna minuter. Stora klockan ovanför dörren i klassrummet tickade. Minuterna drog fötterna efter sig, riktigt släpade.

Sandra innebar drogfritt gymnasiedisco.

Jennas mamma kunde köpa ut. Men bara till henne. Vi andra skulle kanske bli tvungna att ställa oss utanför Sysse och fråga alkisar men de var så jävla svåra att ha att göra med när man skulle ha tillbaka växel och rätt antal öl. Läkarspriten som de hade på toaletten hemma hos Jossan hade vi redan provat på Linden. Blandat med saft, hon tyckte att hon såg sämre efter det. Vi samlades på Fiesta och drog upp en plan, hur fan skulle vi göra? Sprit, förfestställe, partymundering. Vem behövde låna något? Jossan var sur för att det jämt försvann grejer:

– Var e min rosa Championtröja?

Jenna kollade på mig.

– Eva kanske vet?

Jag kollade på Jossan, hon såg ut som en ofarlig hund, öppen mun.

– Jag vet inte.

Linden skrattade.

Jag kollade ned i bordsskivan med repor från nycklar, kaffeskedar.

Jossan vände sig till Jenna och sa att den var borta, kostade fan trehundrafemtio spann.

– Du kostar trehundrafemtio spann, sa Jenna.

Alla skrattade och Jossan tog upp sitt Juicy Tubes lipgloss och fettade in läpparna, knyckte på nacken. Såg att bordet med skejtare i hörnet kollade. Jenna hade inget Juicy Tubes, det kostade två hundra, men hon hade lärt sig göra rökringar och sköt dem rakt över bordet in i ansiktet på mig. Jenna hade inga cigg och pallade inte be Jossan. Såg i ögonvrån hur Jesper Sundén mötte hennes blick och lyfte hakan i ett tja, hans kompisar vid bordet highfivade. Ögonen hade en slags gnista av avslappnad makt, den kunde ingen ta ifrån honom. Det gick en ilning genom benen. Fan. Hans skor var nedslitna DC:s och sådana hade alla vid det bordet, men ingen annan var liksom äkta. Inget klädesplagg hängande fel, ingen för ny keps eller t-shirt, allt var liksom inetsat och sammansmält med hans rörelsemönster. Det fanns ingen annan sådan i vår stad.

Jossan himlade och tittade bort. Sköt över sina cigg till min sida utan att säga något.

Jenna fimpade och gick för att ta kaffe. Linden började berätta om en kille i hennes klass med ett ovanligt äcklig andedräkt, men då dundrade Sudden in och kastade sig över bordet med infon om att hennes brorsa fått tag i ett id-kort där fotot såg ut lite som honom. En 77:a!

Sysse here we come ...

Helgen kom till Kalmar med en ryggdunk.

Vi samlades i skinnsoffan hos Jenna och drack Arboga 7,7 %. Två tre stycken räckte om man halsade dem snabbt i följd och inte spydde efteråt. Det blev mindre än femtio spann för en fylla. Vi vinglade bort i samlad tropp till industriområdet där dansrestaurangen hägrade.

– PILEN!

Gör som alla andra – gå på Sandra blinkade neonbokstäverna ovanför ingången. Vi gjorde det. Vi gjorde som ALLA andra, ingen kunde beskylla oss för något annat. Oftast kom man in – bara man inte helt hade tappat balanssinnet. Om man *hade* helt tappat balanssinnet fick man ta en promenad runt byggnaden, lägga jackan i en buske och försöka en gång till. Andan i halsen, bara axlar som stört emot en.

– Yes!! Du kom in!!!!

Helst skulle alla komma i klunga från garderoben och tillsammans inta det ännu tomma dansgolvet se till att dra till sig precis vartenda uns av uppmärksamhet, innan alkoholen gjorde en oförmögen att dansa mer.

Fem slingblonderade sextonåringar i spaghettlinnen av svart mikrofiber spreds ut i molnet av svettdoft och spraydeodorant. Tonerna smällde oss i huvudet och fick kroppen att skaka. *Amma Barbie Girl in a Baarbie woorld, life in plastic, it's fantaastic.* Alkoholångor, svavelångor, läsk! Vi hade poängjakt. 1 poäng för hångel, 3 poäng för sex. 5 om man lyckades ta någons oskuld. Och att vara otrogen, det var 10 poäng! Jenna försvann direkt iväg med en bosnier, stor uppståndelse! Jossas tvingade upp Linden att dansa på en pelare. *Come on Barbie let's go party! Ah ah oh yeah.* Sudden stod på dansgolvet och försökte vrida sig ur greppet när någon drog av henne tröjan. Det gick inte hon skrek iiiha som en cowboy och tyckte att det var lika bra att gå i bar överkropp resten av kvällen. Killarna i Stagneliuskolans rugbylag gjorde ju det jämt. *Ah ah oh yeah!* Världen var ett kokande fartyg och vi var välkomna att åka med. *Gör som alla andra!* Snart stod Linden med Strået vid garderoben och argumenterade för att vita Prince var *mycket godare* än Marlboro Lights. Små upptakt till vidare hångel. Ciggpaketet nedstoppat i bakfickan. Det var 80-talstema och massor av neonfärger i luften. Linden hade tänkt att man lever ju bara en gång och tagit baddräkt i jeansen, so var stentvättade och skyhöga. Sudden stod bakom och petade henne på överarmen. *Ah ah oh yeah!* Vita märken i huden med alla fräknarna där. De tonade bort snabbt. Linden drog med Strået till dansgolvet och körde mimen i slutet av låten:

Oh Ken, I'm having so much fun!

Well Barbie, we're just getting started ...

Sugmärket på halsen skulle behöva täckas över av en jävla massa Max Factor Soft Beige sedan. Men det hjälpte inte. Inget hjälpte.

Strået föreslog att han skulle ta med henne i bilen, fast alla sa att hon inte kunde åka med någon som var full. Det skulle bli ett jävla liv om det där hemma hos dem, men man måste ju få leva lite. Man måste ju få det. Kan inte bara gå och vänta på att dö.

Jag såg inte när de rörde sig bort.

Jag låg inne på toalettgolvet och försökte andas. Letade efter någonting att fokusera blicken på. Kakelrutor, en, en. Taggiga kanter, rostfritt, lite vitt hängande ned bakom, en papperstunga att torka bort smutsen med. Glans från lysrören, men ljusfläcken flyttade på sig. Den gick inte att ta fasta på. Toaborste, nej spy, magen gjorde en hastig rörelse. Krängde och lugnade sig igen. Handtaget där upp. Mjukt böjt. Och ljusfläcken i det. Fästet i dörren med två stora skruvar. Sanitetsporslin och rostfritt stål. Jag måste hitta något att fästa blicken på. Inte flacka, allt gick runt då.

Jag hävde mig upp och lutade mig mot väggen med axeln, höll i ledstången som gick runt hörnet. Stod med pannan mot vävtapet med avtorkningsmöjligheter och kände en lukt av gift. Ljuden från högtalarna ute på dansgolvet dånade fortfarande. *Bailando, bailando!* Vakterna brukade inte göra något så länge man inte kräktes på deras heltäckningsmatta. Så jag aktade mig. Andades genom munnen för att slippa känna dofterna. Rengöringsmedel och fimp. Låg plötsligt ned på golvet igen med kinden mot en noppig matta. Lyfte på huvudet men inget hände, jag sa lyft, fick inget svar. Nerver, muskler! *Vem är man då?* Någon kom och satte sig mot väggen intill, ett par chinos och en röst som skojade om mig lät det som. Han lade handen på insidan av mitt ben, en tung svettig hand. Den rörde sig över nylonstrumporna och fastnade lite i dem men fortsatte uppåt och jag försökte komma därifrån, ingen kroppsdel lydde. Min panna låg in mot väggen och jag kände tunga stötvibrationer i marken. Det var vakten som kom förbi med sina stora skor!

– Säg åt den där tjejen att dra ned kjolen, sa en mullrig röst.

Stegen marscherade vidare. Klev över kropparna i drivor utanför toaletten. Hördes inte mer. De tunga handen under kjolen var borta igen och jag gjorde allt för att resa mig, höll fast i ett dörrhandtag som gick till en låst dörr.

Måste hitta någonstans där jag kan vila.

Det gällde bara att akta sig för Vuxen-på-stan. De kom vaggande parvis i orangea jackor. Kalltorra vuxenhänder som prasslade ut genom mudden, tog upp mobiltelefoner, hotade att ringa sociala om de hittade en avdäckad på en bänk. Med jämna mellanrum slussades jägarinnor till skuldfylla garageuppfarter och blev inburna av bleka-om-nosenpappor med starka armar (trots allt), åk ambulans eller blev avstjälpta i fyllecellen på häktet.

Sudden var det som lyckats med den.

Fast hon hade tur. Det var hennes lillebrorsa som svarade när polisen ringde hem på morgonen. Hon kom dit och hämtade henne med cykeln, så det var lugnt.

Det är svårt att säga var våra föräldrar befann sig under den här tiden. Föräldrar var någonting nästan helt oväsentligt, figurer som rörde sig långt ute i periferin, ungefär likställda med de gamla mössen i klassen. Mellanregistret. De som bara skötte sig, gick ut skolan och försvann i tomma int sedan. Föräldrar var något man bara skulle ta sig förbi och hålla på avstånd. Med urdiskade shampooflaskor fulla av häxblandning i väskan.

Shampootricket var egentligen ganska smart, men en gång glömde Jossan diska ur locket och fick dricka oss fulla på Wash & Go-spetsad sherry.

Mamma skulle aldrig kräva att få kolla i väskan innan jag gick ut, hon litade på mig. Fast vi gömde ändå alkoholen på olika fantasifulla sätt. Ville väl att det skulle vara så. Att de vuxna fortfarande hade *någonting* att säga till om. För om mamma inte hade det, vem var det då vi var utlämnade till? Gud trodde vi ju inte på i min familj, så då återstod bara pappa. Att luta sig mot när det krängde.

Spritandedräkt. Brännande känsla i magen. Parfymångor. Svett.

Vingliga klackar.

Luta sig mot väggen, se sig själv i spegeln.

Aldrig mer.

Jag ville inte hamna i fyllecell. Fick hålla i en pelare för att inte förlora balansen, mina mintgröna pumps skrapade mot marken, i sidled, vristerna gav vika. Människor i 80-talskläder och cigarettrök blandades med min röst som försökte, in i det sista.

– E det party eller e det?!

Ropade efter Jenna som rörde sig där inne bland ögonen, jag lutade lite men höll mig stående vid pelaren. Kände axlar som knuffade i sidled, puffade fram och bak. Höll på att falla. Till slut var det bara att söka utgången, känna sig fram på lukten och snubbla ut på gatan mellan två tjocka vaktstolpar. *Tack för i kväll.*

Fick tag i en vägg och trevade. *Måste ta mig någonstans där jag kan vila.* Torr och sönderfallande cement. Doften av vattenpölar. Axlar som rivs, de jävla pumpsen som inte längre satt på fötterna utan hade hamnat någon annanstans. Nylonstrumpbyxor som åker ned och en kjol som glider upp.

– Jag har varit kär i dig sedan i somras, sa någon i mitt öra när jag sovit en obestämt lång stund.

Jag kunde inte röra på munnen men låg istället för på marken i någons hiphopjeansknä.

Ceriserosa ögonskugga rann längs kinderna. Milio klappade mitt huvud och kallade mig prinsessa. Höll upp mitt hår när jag behövde kräkas.

Jenna och Jossan hade fått syn på mig och tyckte att det var min tur nu. De sprang fram till en förbipasserande polispatrull.

– Det ligger en tjej och spyr i parkeringsgaraget!

Två sjuttonåringar stinkande av hårspray och billigt puder. En fnitterbomb av Max Factors produktserie och två vita hårmanar.

Poliserna trodde inte på dem, jag kunde ligga kvar i tryggt förvar.

Senare på natten kom Alexis och Lena och hämtade mig i Stickans rostbruna Saab. Lena var en sådan storasyster som hade svart hår ena veckan och blont den andra. Körkort. Alexis hamnade i slagsmål och slog ut några tänder. Jag minns att det var blod på hans vita t-shirt och att de åkte in till akuten i en sedan. Men först körde de hem mig till radhuset på Enighetens väg 20. Alexis tog min lealösa kropp på ryggen. Bar den uppför alla trapporna och lade mig, som den prinsessa jag var, i min obäddade säng.

Jag tyckte att han var en hjälte. Somnade in nöjd, illamående och belåten.

Vilket flyt. Mamma och pappa sov tror jag.

Märkte ingenting i alla fall.

Stickans överläpp hänger ut lite över den undre. Hon funderar, är så inne i sin ordlek.

~~Jag radar upp föremål framför mig. Penna med Lantmännenlogga, reklamblad, inköpslista.~~

Inbjudan till möten med vägföreningen.

Byslagsmål i organiserade former. Grillkvällar uppe vid kvarnen. Ta med egen korg.

Hon går inte på aktiviteterna längre, det får morbror Arne göra.

Stickan nöjer sig med att ta en tur i trädgården, något varv.

Movera, som hon säger.

Men i dag är det lite ruggigt ute.

Det är hösten som är på väg.

Stickans andetag är djupare, mer rossliga. Utanpå blusen ligger en filfläck och vilar, den har varit där sedan i morse och hon kommer inte att märka den förrän hon tvättar. Eller den kommer aldrig att märkas, men hon kommer tvätta för att hon vet att man ska det och då kommer den att försvinna. Hon kommer bli av med den sunkiga filen som ramlat ur munnen eller från skeden innan hon hann fånga den med tungan.

Radion mal sömnmedel i bakgrunden. Västra kvarken, Skagerack, ack.

Från kaffebryggaren hörs ett ojämnt putter. Hon vaknar till när hon hör den sucka sista gången. Tar små steg med högklackade innetofflor, håller hårt i kannan med kaffe.

– Vill du ha påtår, Eva?

Jag skjuter fram min blå kopp och hon håller utan att spilla, även om skälvingarna är oroväckande. Det gör inget om man spiller förstås, det är inte vita dukar som gäller här. Det är mer slittåliga saker.

Vaxduken är uråldrig.

Mönstret kan jag utan och innan. Blommor, rutor, ränder, allt. Tyget nöter mot bordskanten, de har börjat spricka upp i sidan.

Mjuk tunn plasthinna över tjock väv i vitt. Jag drar i en tråd, skrapar lite med nageln.

Fingertoppar, len yta och små vassa smulor emellan.

Ostsmulor och brödsmulor. Jag borstar ned dem i handflatan och låter Leia slicka i sig. Hon lägger hakan i mitt knä, undrar om det inte finns mer så jag skär en bit ost och hon tuggar med öppen mun. Ivrigt, hundaktigt.

Mormors händer är rynkiga och lena på samma sätt som duken. Tunnslitna.

Leverfläckar och andra fläckar.

Hon har ett extra skydd under korsordstidningen så att inte vaxduken ska bli sliten i förtid då. Man kan höra hennes luftrör vina innanför de tunna koftorna som trådar sig, se handen med mörka fläckar anstränga sig för att hålla pennan.

Fylla i rutorna i korsordet, en bokstav i taget.

Trycket av bläckpennan skapar relief i underlaget, otaliga ord med svårbegripligt samband. Hon sorterar.

Jägarinnornas ord är kvickare, mer otåliga.

DET VAR VALBORG och vi skulle samlas hos Sudden innan. Hennes mormor bodde på övervåningen deras villa, men hörapparaten hade gått sönder så hon skulle inte märka något. Sa Sudden, men lås dörren in till hennes rum för säkerhets skull. Linden hade fixat en hel sjuttiofemma och två Hooch (stätt på parkeringen utanför systemet med sina cowboyboots). Hon var extra röd i håret för hon hade varit hos frissan. Men det måste ha blivit fel på något vis. Det var inte vanligt rödaktigt utan mörkt. Linden var vaaansinnig.

Nu kan du klä ut dig till eld på nästa maskerad, hade frisöreleven sagt.

– Fy fan vilken jävla kommentar, gå aldrig till Salong Mouche!

Hon korvade ned sig mellan Jenna och Jossan i soffan och lade upp sina cigg på bordet.

– Har nån en tändare?

Sudden sträckte på överkroppen och pillrade fram en ur jeansfickan.

– Här! Lyra ...

Linden missade och fick krypa in under matsalsbordet. Slog i huvudet på vägen ut.

– Eld, väste hon. Vilken jävla idiot.

– Det är ändå inte sååå farligt, sa Jossan och log sitt särskilda jägarinneleende.

Haha.

Hahahahaha.

Linden stormade ut på altanen för att röka, håret stod som en flagga. Mammans cancer gjorde att hon inte mindreväl benägen att förstöra lungorna, det var halsbloss djupa. Och Jossan hade fått med sig en flaska äggtoddy från barskåpet. Den blandade sig fint med våra Hooch och lite vodka. Parketten hade Sudden halkade under strumporna. Vi monstrade i oss alla slattar, höjde volymen på Destiny's Child. *The shoes on my feet ...*

Linden stod ute på altanen med nya ögon, simmiga. Fräknarna på armarna bytte plats med varandra.

Mormorn bankade inifrån sitt rum men ingen märkte.

Den gula likören rann längs golvet på femmans buss några timmar senare. Fast Jossan hade försökt spya i papperskorgen. Chauffören stannade bussen. Den som hade kräcks måste gå av innan vi kunde åka vidare. Jossan hade stora röda blommor på linnet och en femhundring i behån. Försökte mu chaffisen. Han stirrade stint framför sig. *Gå av.*

Alla tittade på varandra. Missa Stadsparken på Valborg. Ingen ville hoppa av med Jossan.

Vuxen-på-stan-jackorna hittade henne på en busshållplats i närheten av Berga centrum senare på kvällen. 555- jeans med uppklippt där nere och nyinköpta Adidas Superstar. Ansiktet fyllelog men var täckt med dregel. Håret klistrat i stripor impregnerade med kräcks, som knastrade. Men löstes upp under varmvattenkranen när hennes mamma sköljde huvudet. Torkade hennes slappa mun med en handduk. Mascaran hade ritat fläckiga kartor på kinderna. Pangea som sprack upp i ett nytt och oprövat mönster. Hav och jord, smuts.

Ögonen gick inte att se botten på.

Jossan fick utgångsförbud i en hel vecka.

Hon kom till Fiesta med en ny jeansjacka som hon fått av sin plastpappa Leif. Det var kallt men Jossan vägrade ha något annat. Brösten såg väldigt stora ut i den. Vi träffades utanför fiket.

Sudden, som inte varit med på bussen, tyckte det var förjävligt och skrattade åt oss.

– Vilka idioter.

- [**How to Write Killer Fiction: The Funhouse of Mystery & the Roller Coaster of Suspense pdf**](#)
- [**download Long Hidden: Speculative Fiction from the Margins of History**](#)
- [read The Sword of Summer \(Magnus Chase and the Gods of Asgard, Book 1\)](#)
- [read online A Journey: My Political Life pdf, azw \(kindle\)](#)
- [Vail for free](#)

- <http://anvilpr.com/library/How-to-Write-Killer-Fiction--The-Funhouse-of-Mystery---the-Roller-Coaster-of-Suspense.pdf>
- <http://dadhoc.com/lib/Long-Hidden--Speculative-Fiction-from-the-Margins-of-History.pdf>
- <http://jaythebody.com/freebooks/The-Sword-of-Summer--Magnus-Chase-and-the-Gods-of-Asgard--Book-1-.pdf>
- <http://nexson.arzamaszev.com/library/A-Journey--My-Political-Life.pdf>
- <http://schrolf.de/books/Vail.pdf>